

РЮНОСКЕ АКУТАГАВА УСМИВКАТА НА БОГОВЕТЕ

Превод от японски: Дора Барова, 1986

chitanka.info

Една пролетна привечер, влачейки полите на дългото си расо, Padre Organtino^[1] се разхождаше сам из градината на храма Намбанджи.^[2]

Между елите и кипарисите растяха рози, маслинови и дафинови дървета и всевъзможни други европейски растения. Напъпилите рози усладяха с уханието си разтапящия силуетите на дърветата здрач и ароматът им придаваше на покоя в градината необикновено и съвсем неяпонско очарование. Унесен в спомени, Органтино вървеше по посипаните с червен пясък пътеки. Главният храм в Рим^[3], лисабонското пристанище, звуците на четириструнната лира, вкусът на бадемите, псалмът „Господи, огледало на душите ни“... Един подир друг спомените нахлуваха неусетно в сърцето на червенокосия свещеник и пробуждаха носталгия по родината. За да я разсее, Органтино призова името на деусу. Ала тъгата му постепенно прерасна в болезнено отчаяние.

„Красива е природата на тази страна — замисли се той. — Красива е природата на тази страна. И климатът ѝ е мек. А хората... И все пак негрите са като че за предпочитане пред тези жълти мъничета. Макар в характера им да има и нещо предразполагащо. Приобщилите се към светата вяра станаха напоследък няколко десетки хиляди. Да не говорим, че в сърцето на японската столица се извисява божи храм като Намбанджи. Значи ако не съвсем приятен, животът тук попе не е неприятен. Но мине се не мине, и аз изпадам в дълбоко отчаяние. И често-често ме обзема желание да се върна в Лисабон, да си ида завинаги оттук. Само носталгия ли е това? И да не е в Лисабон, бих заминал където и да е, стига да не съм тук. В Китай, в Сиам, в Индия... Излиза, че не само тъгата по родината е причина за състоянието ми. Желая само едно — час по-скоро да избягам от тази страна. Ала... Ала природата тук е красива. А и климатът е мек...“

Органтино въздъхна дълбоко. Внезапно очите му съгледаха покапалите върху мъха под дърветата снежнобели цветчета. Сакура! Органтино се втрени почти с уплах в мътната дрезгавина между стволите. Там сред няколкото палми цъфтеше, провесила клони, омайна като видение плачуща сакура.

— Боже опази! — простена падрето и вдигна ръка да се защити с кръст от нечистата сила.

За миг белеещата в полумрака сакура наистина го ужаси. Ужаси го... Не, по-скоро му се стори олицетворение на самата Япония, всяваща смътен страх в душата му. След минута обаче Органтино осъзна, че пред себе си няма нищо свръхестествено, че това е най-обикновена сакура, и усмихвайки се сконфузено, повлече отпаднал крака обратно по посипаните с червен пясък пътеки.

* * *

След половин час той вече възнасяше молитви към бога в храма Намбанджи. Вътре бе пусто и само от купола се спускаше лампа, в чиито лъчи Архангел Михаил и дяволът от фреската на стената се бореха ожесточено за мъртвото тяло на Мойсей. Вероятно поради мъждивата светлина тая вечер не само юначният архангел, а и освирепелият дявол изглеждаха като никога необикновено красиви. А може би виновно за това бе уханието на положените пред олтара свежи рози и ракити. Свел смирено глава, Органтино шептеше страстна молитва:

„Милостиви боже! Принадлежа ти всецяло от мига, в който отплавах от лисабонското пристанище. Затова и никакви изпитания не разколебаха волята ми да служа на свящото дело — кръстът твой да възсияе над цялата земя. Успяхах, разбира се, не само благодарение на собствените си усилия. Всичко ставаше с твоето, с благословието господне, милостиви боже. Но едва тук, в Япония, започнах постепенно да разбирам колко непосилна е мисията ми. Навред из тази страна — и в планините, и в горите, и в градовете, по улиците на които се издигат къща до къща, се спотайва някаква необикновена сила и тя ми пречи подмолно. Нали зарад нея напоследък изпадам в безпричинно отчаяние. Не разбирам каква е тази сила, но тя, подобно на подземен поток, се лее на дълж и шир из цялата страна. Сломи тази сила, милостиви боже. Японците са предали душите си на ерес и навярно никога не ще прозрат величието на парайсо... Затова страдам така безутешно дни наред. Изпрати, о господи, сили и търпение на раба свой Органтино...“

В този миг му се стори, че чува кукуригане, но той продължи молитвата си, без да обръща внимание.

„За да изпълня своята мисия, трябва да се боря със спотайващата се в планините и реките на тази страна сила — може би с невидими за човешкото око духове. Навремето ти, господи, потопи в Червено море египетската рат^[4]. Духовете на тази страна не отстъпват по сила на някогашните египетски пълчища. Затова те моля, о боже, помогни ми, както помогна някога на древния пророк, помогни ми да надделея...“

Молитвените слова внезапно замръзнаха върху устните на Органтино, защото този път съвсем наблизко се разнесе пронизително кукуригане. Свещеникът се огледа с недоумение и поразен видя, че на олтара зад гърба му е кацнал петел. Провесила снежнобялата си опашка, птицата изпъчи гърди и нададе още един пронизителен и победоносен вик, сякаш вече съмваше.

Органтино скочи като попарен, разпери ръкавите на расото си и взе да пъди петела, но след крачка-две простена: „Господи!“, и замръзна объркан. Сумрачният храм гъмжеше от безчет кой знае кога и откъде долетели петли. Те хвърчаха и тичаха насам-натам и навред, докъдето стигаше погледът, се разстилаше море от червени гребени.

„Боже опази!“, понечи отново да се прекръсти свещеникът, но ръката му бе сякаш стисната в менгеме и не помръдна. През това време в божия храм започна постепенно да прониква алена като от огньовете на факли загадъчна светлина. Тя ставаше все по-ярка и задъхвайки се, Органтино взе малко по малко да различава смътните силуети на хора.

Силуетите добиваха бързо отчетливи очертания. Това бе тълпа от необичайни на вид мъже и жени с огърлици от яспис на шиите. Всички се смееха и веселяха неистово. А когато цялата тълпа чак до последния човек се открие вече съвсем ясно, изпълнилите храма безброй петли закукуригаха още по-гръмогласно. Едновременно с това стената — същата, върху която бе изрисуван Архангел Михаил — се разсея в нощния мрак като мъгла. После...

После пред очите на изгубилия ума и дума Органтино се развихри призрачна вакханалия^[5]. И той видя облечени в старинни одежди японци да седят в кръг под светлината на огньовете и да си пълнят един другиму чашите. Видя посред кръга жена — досега не бе срещал такава снажна японка — да се мята в безумен танц върху обърнатата с дъното нагоре огромна бъчва. Видя зад бъчвата изтръгнато навярно с корените свещено дърво-сакаки, в клоните на което мъж с внушително телосложение държеше високо над главата си скъпоценен

камък или може би огледало. Стотиците петли наоколо се блъскаха един о друг с опашки и гребени и не преставаха да кукуригат възторжено. А още по-нататък... Органтино просто не повярва на очите си. Още по-нататък сред нощната мъгла се издигаше висока скала, която сякаш препречваше входа към някаква пещера.

Жената върху бъчвата продължаваше танца си. Обвиващата косите ѝ лоза се развяваше волно. Огърлицата на шията ѝ потракваше, като че валеше град. Танцьорката размахваше бамбукова клонка и вдигаше на всички страни вятър. А разголената ѝ гръд! Гърдите ѝ сияеха, озарени от алените огънове на факлите, и в съзнанието на Органтино възпламваха самата плътска страст. Молейки се богу, той направи огромно усилие да отвърне поглед. Но напразно — тялото му бе като парализирано от загадъчната нечиста сила.

Внезапно над призрачното множество надвисна тишина. Жената върху бъчвата като че се опомни и прекрати най-сетне безумния си танц. Петлите притихнаха с протегнати шии. И тогава незнайно откъде в дълбокото безмълвие отекна величествено прекрасен женски глас:

— Нима докато съм затворена тук, светът не би трябвало да тъне в мрак? А боговете, види се, тъкмо на това се смеят и радват.

Когато гласът се разсея в нощта, жената върху бъчвата огледа бързо множеството и отвърна неочаквано меко:

— Всички се радват на новия бог, който е по-силен от теб.

„Дали пък този нов бог не е деусу?“, мина през ума на Органтино и обнадяден от тази мисъл, се загледа с любопитство в загадъчно менящото се призрачно видение.

Известно време цареше пълна тишина. Ала изведнъж петлите закукуригаха гръмогласно, извисяващата се в нощната тъма огромна скала започна да се пропуква бавно и от зейналата цепнатина плисна като водопад ослепителна неземна светлина.

Органтино понечи да изкрещи, но езикът му не помръдна. Понечи да избяга, но краката не го послушаха. От ярката светлина му се зави свят, а в ушите му екнаха понеслите се към небето възторжени възгласи на хилядите обзети от бурна радост мъже и жени:

— Охирумемучи! Охирумемучи! Охирумемучи!

— Няма нов бог! Няма нов бог!

— Всеки, който тръгне срещу теб, е обречен на гибел!

— Виж, мракът се стопи!

— Докъдето стига погледът, всичко е твое — и планини, и реки, и градове, и морета!

— Няма нов бог! Всички ние сме твои слуги!

— Охирумемучи! Охирумемучи! Охирумемучи!

Зашеметен, Органтино се обля в ледена пот, простена и загуби съзнание.

Дойде на себе си едва към трета стража. В ушите му като че продължаваха да отекват възгласите на боговете. Той се огледа, но само спускащата се от купола лампа все така осветяваше смътно фреската върху стената на потъналия в дълбока тишина храм.

Органтино се надигна с пъшкане и излезе иззад олтара. Смисълът на призрачното видение не стигаше до съзнанието му. Но в едно не се съмняваше — че не беше му го показал деусу.

— Борбата с призраците на тази страна... — промърмори той. — Борбата с призраците на тази страна е по-трудна, отколкото очаквах. Ще победя ли, или ще загубя?...

В този миг някой му пошепна:

— Ще загубиш!

Органтино се взря с боязън натам, откъдето долетя шепотът, но не видя нищо освен розите и раките^[6].

* * *

На другата вечер Органтино отново се разхождаше из градината. Но сега в сините му очи проблясваше радост. Защото през деня няколко японски самураи бяха влезли в редиците на вярващите.

Маслините и лавровите дървета се извисяваха безмълвно в мрака и само шумът от долетелите за нощувка храмови гълъби нарушаваше абсолютната тишина на градината. Уханието на розите, влажният пясък — наоколо цареше покой като през онази привечер в древни времена, когато, „видели красотата на дъщерите земни“, крилатите ангели се спуснали до един от небесата, за да си вземат жени^[7].

„И все пак отвратителните японски духове трудно ще удържат победа над достолепието на кръста божи. Но снощната вакханалия... Не, това бяха просто халюцинации. Нима дяволът не е пращал такива видения и на свети Антоний^[8]? В потвърждение на моята правота днес

още няколко души приеха правата вяра, а скоро навред из страната ще се въздигнат божии храмове“, мислеше си Органтино и вървеше по посипаните с червен пясък пътечки. Неочаквано някой го потупа леко по рамото. Органтино се извърна, но видя само как вечерният сумрак обгръща бавно младите листа на платаните от двете страни на пътеката. „Боже опази!“, промърмори той и продължи бавно разходката си. Ала изведнъж до него се появи смътна като видение фигура на старец с ясписова огърлица на шията. Органтино ахна от изненада и попита:

— Кой си ти?

— Аз ли? Все едно кой. Един от духовете на тази страна — отвърна старецът и се усмихна приветливо. — Но нека се поразходим. Дойдох, за да си поговоря с теб.

Органтино се прекръсти, ала старецът не се изплаши ни най-малко.

— Не съм зъл дух. Погледни огърлицата и меча ми. Щяха ли да искрят така, ако бяха горели в пъкъла? Затова престани с тези заклинания.

Органтино скръсти ръце и тръгна неохотно до него.

— Ти си тук, за да посееш семената на вярата в небесния властелин, нали? — подхвана спокойно старецът. — В това навярно няма нищо лошо. Но дори самият деусу да дойде в тази страна, и той непременно ще претърпи поражение.

— Деусу е всемоушен и него... — започна рязко Органтино, но веднага се опомни и продължи благо, както беседваше обикновено с посветените във вярата японци: — И е невъзможно някой да го победи.

— Възможно е. Ала чуй какво ще ти разкажа. Деусу не е единственият, който е дошъл тук от далечни земи. От Китай пристигнаха Конфуций, Мендзъ, Джуандзъ^[9] и много други мъдри хора, и то когато страната ни се бе току-що родила. Освен учението за дао^[10] китайските мъдреци донесоха коприната от царство У, ясписа от царство Цин^[11] и какво ли още не. Донесоха обаче и нещо далеч по-удивително и ценно от съкровищата — йероглифите. Но нима с това Китай успя да ни покори? Да вземем например йероглифите. Не те нас, а ние ги подчинихме на волята си. Сред известните от древността японци има един поет на име Какиномото Хитомаро^[12]. Стихотворението му „Танабата“ се знае и днес. Прочети го! В него

няма да откриеш Пастира и Тъкачката; то възпява любовта на звездите Алтаир и Вега. Край възглавето им ромони с гласа на нашите реки Небесната река, а не реват вълните на Млечния път, наподобяващ Хуанхъ и Янгдзъ. Аз обаче трябва да ти разкажа не за стихотворението, а за йероглифите. Дори след като научихме йероглифа за „лодка“ например, ние не изменихме самата дума и тя си остана „фуне“. Иначе езикът ни щеше да стане китайски. Но заслугата е не толкова на Хитомаро, колкото на бдящите над душата му наши богове. Китайските мъдреци ни донесоха и калиграфията. Кукай, Дофу, Сари, Косен^[13] — аз все ги навещавах скришом от хората. За пример им служеше китайската калиграфия, но изпод четките им започна постепенно да се ражда нова красота и вместо калиграфските образци в стила на Ван Сиджи и Джу Суйлян^[14] йероглифите им неусетно станаха японски. Но това не е единствената ни победа. Диханието ни, сродно с морския бриз, обузда дори доктрините на Конфуций и на Лаодзъ^[15]. Попитай хората, и ще разбереш колко дълбоко вярват, че всеки кораб, в който има съчинения на Мендзъ, неизбежно потъва, защото тези съчинения предизвикват мигом гнева ни. В действителност обаче Шинадо никога досега не си е позволявал подобна лудория. Тогава не мислиш ли, че в тази вяра се долавя вездесъщата ни сила тук.

Органтино го погледна объркан. Не познаваше японската история, тъй че въпреки сладкодумието на стареца не успя да схване почти нищо.

— След китайските философи тук пристигна индийският принц Сидхарта^[16] — продължи старецът, откъсна пътьом роза от един храст край пътеката и вдъхна аромата ѝ. Но макар и откъсната, розата остана на храста, а цветът в ръката на стареца — съвършено същият по цвят и форма — изглеждаше ефирен като мъгла. — И буда бе сполетян от същата съдба, но няма да се впускам в подробности, за да не те отегча още повече. Само те приканвам да обърнеш внимание на учението за преобразяване на будистките божества в шинтоистки, по силата на което всеки тук вярва, че богинята Охирумемучи е буда Дайничи — нъорай^[17]. Чия победа е това? На Охирумемучи? Или на Дайничи — нъорай? Но да предположим, че никой не знае богиня Охирумемучи, а буда Дайничи — нъорай е известен на мнозина. Нима в сънищата той не ще им се яви в нейния образ, а не в образа на индийски буда?

Веднъж се разхождах с Шинран и Ничирен^[18] в сянката на цъфналите черници. Буда, пред когото двамата се прекланят с плам, не е някакво сияйно мургаво божество, а преливащ от благородство и достойнство брат на такива като нашия принц Джогу-тайши^[19]... Но вече обещах, че няма да се простирам надълго и нашироко. Искам само да разбереш, че и много други като деусу дойдоха тук при нас, ала никой не успя да ни покори.

— Почакай! Говориш така... — прекъсна го Органтино — но ето че днес например няколко самураи приеха правата вяра.

— Нека още хиляди я приемат. Всъщност повечето японци приеха учението на Сидхарта. Но знай, че силата ни е не да рушим, а да преобразяваме.

Старецът хвърли розата и щом се отдели от ръката му, тя изведнъж се разтопи в полумрака.

— Да преобразявате, значи. Виж ти! Но нима само вие сте способни на това? Има и други страни... Да вземем, да речем, Гърция, където злите духове се почитат като богове...

— Великият Пан умря. Може би и той някога ще възкръсне. Но ние и досега сме живи.

— Нима познаваш Пан? — изгледа го с недоумение Органтино.

— Разбира се. За него пише в книгите с напречни редове^[20], които синовете на нашите феодали от Кюшу донесоха от западните страни. Но думата ми сега е за това, че дори да не сме единствените, които умеем да преобразяваме, ти все едно не бива да нехаеш. Или по-скоро, тъкмо затова трябва да си винаги нащрек. Защото ние сме стари богове. И също като гръцките видяхме зората на света.

— И все пак деусу трябва да победи — повтори с упорство Органтино.

Но старецът продължи, сякаш не бе го чул:

— Преди четири — пет дни срещнах на западното крайбрежие гръцки моряк. Не бог, а простосмъртен. Седнахме на огряна от лунната светлина скала и той ми разказа приключенията си. За това как бил заловен от едноокия бог; за богинята, превръщаща хората в свине; за русалките с омайни гласове... Знаеш ли името му? След срещата си с мен той стана абориген на тази страна и сега се казва Юривака^[21]. Тъй че и ти бъди нащрек! Никак не е сигурно, че деусу ще победи. Колкото и широко да се разпространи у нас учението на небесния властелин, не

може да се твърди, че то ще победи на всяка цена. — Старецът постепенно зашепна: — Нищо чудно деусу да стане абориген на тази страна. Така както дошлите от Китай и Индия станаха японци. Същата ще е и съдбата на тези от Запад. Ние сме и в дърветата. Ние сме и в потоците. И в лекия ветрец над розите. И в сумрачната светлина върху стените на храма. Ние сме навред и винаги. Бъди нащрек! Бъди нащрек!...

Внезапно гласът му секна и старецът се стопи като сянка в здрача. И в същия миг над главата на навъсения Органтино отекна гръмкият екот на вечерната камбана. Аве Мария.

* * *

Падре Органтино от храма Намбанджи. Но защо непременно падре Органтино? Влачейки полите на дългото си расо, един риж дългонос свещеник се върна от обгърнатата в здрач градина с илюзорни лаврови дървета и рози на мястото си върху паравана. Върху стария тривековен параван с картина, изобразяваща как един кораб на Южните варвари влиза в японско пристанище.

Сбогом, падре Органтино! Сега ти се разхождаш с такива като теб по японския бряг и съзерцаваш големия кораб, развял флаг в мъглата от златист прах. Деусу ли ще победи? Или Охирумемучи? Сега може би е все още трудно да се каже. Но в крайна сметка ние сме тези, които ще трябва да решим. А ти наблюдавай спокойно от бреговете на древността. Дори да потънеш в съня на забравата заедно с компанията си от паравана — капитана с кучето и малкото негърче, което му пази сянка с широко разтворен чадър, — „черните кораби“ ще се появят отново на хоризонта и топовните им гърмежи ще нарушат вековния ти сън. Да, и това време ще дойде. А дотогава сбогом!... Сбогом, падре Органтино! Сбогом, патерен Уруган^[22] от храма Намбанджи!

Декември 1921 г.

[1] *Гуечи Солдо Органтино* (1530–1609) — италианец от йезуитския орден. През 1570 год. пристига в Япония и започва да проповядва християнството в град Киото. Успява да спечели благоразположението на Ода Нобунага — един от най-могъщите

феодали по онова време, и през 1581 год. основава първата католическа семинария в Япония. — Бел.р. ↑

[2] Храмът Намбанджи (букв. „Храм на южните варвари“) — католически храм в Япония, построен през 1568 год. — Бел.р. ↑

[3] Катедралата „Сан Пиетро“ в Рим. — Бел.р. ↑

[4] Става дума за библейската история за Мойсей и египтяните, описана в книгата Изход на Стария завет. — Бел.р. ↑

[5] „Вакханалията“, която се разгръща по-нататък пред очите на падре Органтино, е всъщност преразказ на един от основните шинтоистки митове, записани в най-старото японско писмено произведение „Коджики“ („Записки за старите времена“ — 712 год.). Главната богиня на шинтоисткия пантеон — богинята на слънцето Аматерасу, наричана още Охирумемучи, бива разгневена от непристойното поведение на своя брат — бога Сусаноо-но микото, и се скрива в небесната пещера. Тогава във Високата небесна равнина Таками-га-хара настъпва пълен мрак. Дълго мислят боговете как да изкарат Аматерасу от пещерата и най-сетне решават да организират пред входа веселие, като заповядват на всички петли на вечната нощ да пеят. Централна фигура в неистовото веселие е богинята Аме-но Удзуми, която започва да танцува разгърдена, докато не изпада в екстаз. Боговете — зрители избухват в гръмогласен смях, който разтърсва цялата Висока небесна равнина и силно смущава затворената в пещерата Аматерасу, която очаква всички да страдат, лишени от нейната светлина. Разяждана от любопитство и от гняв, тя пита защо осемте хиляди богове се смеят, на което ѝ отговарят, че се е появило ново божество, което е по-великолепно дори от нея. Тогава поради ранено самочувствие — божествено ли, женско ли — Аматерасу излиза от пещерата и наоколо отново заискрива ослепителна светлина. — Бел.р. ↑

[6] Фактът, че отговорът: „Ще загубиш!“ идва от розите и раките, отново е свързан с изконната японска религия, където един от основните култове е култът към природата, което ще рече, че във всяка планина, река, гора, дори цвете живее шинтоистко божество. — Бел.р. ↑

[7] Алюзия за епизод от Стария завет (Бит. 6:2) — „Тогаз синовете божи, като гледаха дъщерите человечески, че бяха красиви, взеха си жени от всички, що избраха.“ — Бел.р. ↑

[8] Става дума за Антонио Бонвентура (251?-356) — основател на монашеската институция. — Бел.р. ↑

[9] *Конфуций*, или Кундзъ (551–497 год. пр.н.е.), *Мендзъ* (372–289 год. пр.н.е.) и *Джуандзъ* (369–286 год. пр.н.е.) — колоси на древнокитайската философия. — Бел.р. ↑

[10] Учението за дао („Пътя“) съдържа философските основи на конфуцианството и даоизма. — Бел.р. ↑

[11] У и Цин са царства в древен Китай. — Бел.р. ↑

[12] *Какиномото Хитомаро* — най-великият поет на стара Япония, чиито стихове са включени в първата японска поетична антология „Маниошу“ (VIII век). Тази антология поставя началото на процеса на създаване въз основа на китайските йероглифи на японската сричкова азбука *кана*, която разкрива необятни простори пред японската литература, защото с нея може да се записва говоримият език. По-нататък в разказа се обяснява и механизмът на заимствуване на китайските йероглифи, а именно — от една страна, те се възприемат и графично, и фонетично (видоизменени според особеностите на японската фонетика), а от друга — само като знаци, с които се записват предметите, понятията и явленията, като се четат обаче с японските им наименования, съществуващи в говоримия език.

Легендата „Танабата“ идва в Япония от Китай и много бързо става любима тема в японската поезия. Разказва се за двете влюбени звезди — Пастирът (Алтаир) и Тъкачката (Вега), които през цялата година са разделени от Млечния път (яп. Ама-но кава — „Небесна река“) и само веднъж — през нощта на седмия ден от седмия месец, могат да се срещнат на моста, който свраките прехвърлят през „Небесната река“, при това — само ако небето е ясно. Ако ли не — ще трябва да чакат до идната година. Може би тъкмо тъжното очарование на тази легенда я е направило толкова любима в Япония. — Бел.р. ↑

[13] *Кукай* (770–835), *Дофу* (925–996), *Сари* (933–988) и *Косей* (971–1027) — известни японски калиграфи. — Бел.р. ↑

[14] *Ван Сиджи* (IV век) и *Джу Суйлян* (VII в.) — китайски калиграфи, много почитани и в Япония. — Бел.р. ↑

[15] *Лаодзъ* (IV-V в. пр.н.е.) — древнокитайски философ, основател на даоизма. — Бел.р. ↑

[16] *Сидхарта Гаутама* от рода *Шакия* (Шакямуни) — историческият Буда; основател на будизма (втората половина на VI в.

пр.н.е.). — Бел.р. ↑

[17] *Буда Дайничи* — *ньорай* (санскр. Вайрочана) — буквално означава „буда на великото слънце“, поради което постепенно започва да се отъждествява с шинтоистката богиня на слънцето Аматерасу. По този начин се появява т.нар. „ръобу — шинто“ („двустранен шинтоизъм“), при който шинтоистките богове „ками“ се разглеждат като въплъщения („аватари“) на различните буди и бодисатви. Смята се, че това е една от причините за бързото разпространение на будизма в Япония. Но може би не е лишен от основание и въпросът на Акутагава: „Чия победа е това? На Охирумемучи? Или на Дайничи — ньорай?“. — Бел.р. ↑

[18] *Шинран* (1173–1262) — основател на будистката секта Джодо („Чиста земя“)

Ничирен (1222–1282) — основател на будистката секта Ничирен, която има немалко последователи и в днешна Япония. — Бел.р. ↑

[19] *Джогу-тайши*, или *Шотоку-тайши* (574–621) — изтъкнат политик на древна Япония, с чието име се свързва консолидацията на държавната власт и разпространението на будизма, който той е възприемал и като средство за централизация на управлението. — Бел.р. ↑

[20] „Книги с напречни редове“ — става дума за европейските книги, тъй като японските се пишат с вертикални редове — от горе надолу, отдясно наляво. — Бел.р. ↑

[21] Съществува легенда от XV век, според която Юривака е Одисей — на японски Одисей (Улисис) е Юришису, съкратено — Юри, а „вака“ означава „млад“. — Бел.р. ↑

[22] *Патерен Уруган* — изопачено от падре Органтино. — Бел.р.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.